

De gjorde herved gældende, at en konvention ikke i tilstrækkeligt omfang ville kunne tage hensyn til den måde, hvorpå de omhandlede forhold var reguleret i de enkelte lande. Ratifikation af en konvention ville således kunne volde vanskeligheder i lande, hvor disse forhold reguleres ved kollektive aftaler mellem arbejdsgivere og arbejdere.

En række andre regeringsrepræsentanter samt en række arbejderrepræsentanter ønskede at fastholde konferencens nævnte vedtagelse. Argumenterne for alene at vedtage en henstilling var blevet overvejet ved spørgsmålets 1. behandling, og der var ikke nu fremført betragtninger, der kunne begrunde, at komitéen skulle søge konferencens vedtagelse om dokumentets form ændret. I øvrigt henvises dels til, at den fornødne smidighed var sikret ved konventionsudkastets artikler 1, 7 og 8, og dels til, at de tilsvarende forhold inden for industrien var behandlet i en af konferencen i 1921 vedtagen konvention.

Et forslag fra den britiske regeringsrepræsentant om, at dokumentet skulle fremtræde som en henstilling, forkastedes af komitéen, idet 56 stemte for forslaget og 80 imod, medens 1 afholdt sig fra at stemme. Arbejdsgiverrepræsentanterne opretholdt deres stærke modstand imod vedtagelsen af en konvention, men erklærede dog, at de ville deltage i behandlingen af de foreliggende udkast til tekster med henblik på at nå til det mest praktiske resultat.

Der blev i komitéen stillet en række ændringsforslag, hvoraf dog kun en mindre del blev vedtaget. For så vidt angår konventionsudkastet forelå fra arbejdergruppen et forslag om, at de i art. 3, nr. 1, omhandlede grupper af virksomheder skulle overføres til art. 2, således at konventionen uden videre ville være anvendelig på personer beskæftiget i disse virksomheder. Ved afstemningen, som foretoges særskilt for de enkelte i art. 3 omhandlede grupper, vedtoges det at overføre en enkelt af disse, omfattende bl. a. blandede handels- og industrivirksomheder, til artikel 2. I udkastets art. 5 ønskede arbejdergruppen foretaget en begrænsning i de tilfælde, hvor personer i „ledende, opsynshavende og fortlørlige“ stillinger kan undtages fra konventionens bestemmelser. På forslag af den

spanske arbejderrepræsentant vedtoges det med 72 stemmer mod 57 (3 afholdt sig fra at stemme) at indskrænke undtagelsesretten til ledende stillinger.

Fra den schweiziske regeringsrepræsentant forelå der et ændringsforslag til art. 5 om at undtage arbejdsgiverens familie fra konventionens bestemmelser, ikke alene i rene familieforetagender, men tillige i virksomheder, hvor både familiemedlemmer og lønarbejdere var beskæftiget. Forslaget forkastedes, men komitéen imødekom forslagsstillerens ønske om, at der i mødereferatet indføjedes en bemærkning om, at det ikke var tilsigtet ved formuleringen af art. 5, at den medhjælpende hustru skulle betragtes som lønarbejder.

Til udkastets art. 6 forelå der fra arbejdergruppen forslag om at udstrække den ugentlige hvileperiode fra 24 til 36 timer. Der henvises herved til, at en række lande allerede har en hvileperiode, der overstiger 24 timer, samt til automatiseringens slid på den menneskelige arbejdskraft. Heroverfor indvendte en række regeringsrepræsentanter, at spørgsmålet om arbejdstidens længde i deres respektive hjemlande afgøres ved forhandling mellem arbejdsmarkedets parter og ikke ved lovgivning. Regeringsrepræsentanten for Pakistan advarede i øvrigt imod at fastsætte standarden efter tilstandene i de lande, hvor forholdene er gunstigst. For så vidt angik Pakistan og mange andre lande på samme udviklingstrin, ville allerede en bestemmelse om en hviletid på 24 timer være et stort krav. Forslaget blev herefter forkastet, idet 61 stemte for forslaget, 67 imod, medens 3 afholdt sig fra at stemme. På forslag af den philippinske regeringsrepræsentant indføjedes i art. 6 en udtrykkelig bestemmelse om, at religiøse mindretals traditioner skal respekteres.

I den oprindelige formulering af art. 12 var det fastsat, at den ugentlige fritid ikke måtte medføre løntab. Efter ønske fra en række regeringer havde bureauet omarbejdet teksten til nævnte artikel, således at det skulle være muligt for de lande, i hvilket lønspørgsmål afgøres ved kollektive aftaler mellem arbejdsgivere og arbejdere, at ratificere konventionen på dette punkt. Under drøftelserne i komitéen gik arbejdsgiverrepræsentanterne imod såvel den foretagne